

รายที่ ๒ สมัยที่หลวงพ่อยู่ที่อุบลฯ วัดบูรพาฯ มีเด็กคนหนึ่งมาอาศัยอยู่ด้วย ชื่อนายคล้าย คนบ้านนาเอื่อมที่อำเภอพิบูลฯ เมื่อก่อนยังไม่เป็นอำเภอมันไปเป็นตำรวจ ตอนนั้นเป็นนายร้อยตำรวจโท ไปอยู่ที่นครปฐมตั้งแต่มันเป็นนายตำรวจ มันก็มีครอบครัว มันก็ไม่บอกให้พ่อให้แม่มันรู้

พอเสร็จแล้ว เจ้าพ่อนี้คิดถึงลูกชายก็ไปเยี่ยม ไปก็ไปหาพระที่อยู่กรุงเทพฯ ที่มันเคยอาศัยไปเรียนหนังสืออยู่นั้น พระก็พาไป พอขึ้นไปบนบ้านพักมัน พระครูบาที่มันเคยอาศัยอยู่นั้นก็เรียกว่า “คล้าย! พ่อมาเยี่ยม” พอได้ยินว่าพ่อมาเยี่ยมเมียมันทำกับข้าวอยู่ในครัว รีบล้างมือล้างไม้จะรีบมาไหว้พ่อด้ว พอเมียมา มันบอกว่า “ไม่ต้องไหว้ก็ได้หรอก เขาไม่ใช่พ่อจริงของพี่ เขาเป็นพ่อเลี้ยง”

พอพระได้ยินอย่างนั้น จูงมือคนแก่ “ไป... มันไม่ว่าเราเป็นพ่อ กลับไปอยู่วัดเราดีกว่า” แล้วก็หนีไป

เสร็จแล้วเจ้าพ่อนี้ ใจอำมหิตเหมือนกัน

เขียนหนังสือร้องเรียนผู้บังคับบัญชา บอกว่า ลูกออกจากห้อง เลี้ยงมาจนใหญ่จนโต
ส่งเสียให้เรียนหนังสือจนได้เป็นนายตำรวจ พ่อมาเยี่ยม มันปฏิเสธว่าไม่ใช่พ่อมัน

ลงผลสุดท้าย เจ้านายสอบสวน ไล่ออกจากตำรวจ
